

„იბ. ღრუბლა“ N 9

მოსხმება არეულობის შესახებ. მე-მკვიდრე განაცხადი, ემირს გადაწყვეტილი აქვს კუშმეგის სამხატვრო დანიშნულება. გუშინ მოქალაქე კუშმეგის ორი ნათესავი და მისი მოსამსახურეები. დღეს, 15 იანვარს, არეულობა მიყენა. საღამოს 5 საათზედ ემირს მეგვიდრის ბრძანებით ათასამდე ადგილობრივი მკვიდრმა თავი მიანება კუშმეგის სახლს და მშვიდობიანად დაიშალა.

პეტერბურგი. სენატმა უპუშად-ღებოდ დასტოვა ნათიკ-გვდილის გოლერსონის და მისი დამცველის გრუზინების საკასაციო საჩივარი. გოლერსონმა გასულ წელს სასამართლოში დაცვა აწიკებუ-ლი ებრაელები. მის სიტყვაში ეხ-ლანდელ წესწყობილების წინამძღ-ღმე წასვლა დაინახეს, რისთვისაც სამოსამართლო პალატამ 1 წლით ციხე მიუსჯა.

ვილნა. სამხედრო სასამართლომ სიკვდილით დასჯა გადაუწყვეტა უცხოელ, რომელმაც 6 დეკემბერს გენერალ აკიმოვს და პენსიის მოკ-ვლმ განიზაზხა. გენერალი აკიმოვი უცხოელმა გენერალ გერშელმანად მიიღო. უცხოელმა სასამართლოში თავის ვინაობის გამოკვეთა უარი განაცხადა.

პეტერბურგი. მთავარმა სამხედრო სასამართლომ უპუშადღებოდ დასტოვა ვოლდოვსკის დამცველი პოლიციის უფროსის ზოვარნიკის საკასაციო საჩივარი. ბრალდებულმა სამხატვროს დროს ბოროტ მოქმედების ჩადენა, რისთვისაც სამხედრო სასამართლომ ოთხი წლით კატორ-გა მიუსჯა.

პეტერბურგი. მინისტრთა საბჭომ 12 იანვრის სხდომაზე დადგინა, სა-ხელმწიფო სათამბოროში შეიტარეს ორი კანონ-პროექტები. ერთი შე-ეხება ახალ საუნევერსიტეტო წეს-სიგებას და შტატებს, მეორე ქალების გამოცდას გიმნაზიების მასწავლე-ბლების უფლებების მისაღებად.

ახალი ბუხარა. 15 იანვარს მშვიდობიანად ჩაიარა. არავინ მოუ-კლავთ.

პ. გავაშვილის თეატრის წლის მოღვაწეობა

ამ წლის „დროების“ პირველ ნომ-რის დამატებაში მოთავსებული იყო სურათი ჩვენის ცნობილი მწერალ-ქა-ლის ეკატერინე გავაშვილისა. რო-გორც მკითხველიც გაიგებდა, წელს

აჩრდილოეთი უბნად მივიდა მამა-ეგნატე ლოგინთან და მუხლის თა-ვებზე დადგა. თავი ბალიშებში ჩაჰყო, სწორედ იქ, სადაც ვერას-სახე უნდა ყოფილიყო, ხოლო ხე-ლები ბალიშებს მაგრა მოჰხვდა. დიდხანს იყო ასე. სიმღერა ჯერ გა-ზინდა, მერე მისწვდა. ის კი ისევ იწვა. მისი გრძელი, შავი თმა მხრებსა და ლოგინზე გაფანტულიყო.

მთავარ გადაწყვეტილიყო და ოთხ-ში ბნელდა, როდესაც მამა ეგნა-ტემ თავი აიღო. ისე დაიწყო ჩურ-ჩლო, თითქოს ამ ჩურჩულში უნდა დიდი ხანთ-შეკავებულ და გულში დაგუბებულ სიყვარულის მთელი ძა-ლა ჩაჰყურასო.

— შეილო, ვერა! იცი, რასა ნიშ-ნავს? შეილო, შეილო! ჩემი გუ-ლო, ჩემო სისხლო, ჩემო სიცოც-ხლევს! შენი მოხუცი... შენი მო-ხუცი მამა უკვე გაქორწინებულია, უკვე დასუსტებულია...

მამა ეგნატეს მხრებმა ხტუნვა და-უწყეს და მთელი მისი ტანი აკან-კალდა. მღვდელმა ეს კანკალი ჩაი-კლა და ნახად, თითქოს ბავშვს ელაუერსებაო, დაიწყო ჩურჩული: — მოხუცი მამა... გთხოვს... არა, ვერავე, გემუდებება... ტირის... თა-ვის დღეში არ უტრინია. შენი და-რდი, ჩემო შეილო, შენი ტანჯვა-რები... უფრო მეტი, ვიდრე ჩემი... მამა ეგნატემ თავი გაქანა.

— მეტია, ვერავე... აბა, რად მი-ღირს სიკვდილი მე, ბებუვს? შენ? რომ იცოდე, როგორი მკითხალი, ნახი და სუსტი ხარ! გახსოვს, თითო რომ გაიხვლიტე, სისხლის წვეთი გავვა-რდა, და ტირილი დაიწყე... ჩემო შეილო! შენც ხომ გიყვარვარ? ძა-ლიან გიყვარვარ, ვიცო... ჩემს ხელს-შეშველ დილით ჰკოცნი ხოლმე. მი-თხარა... მითხარა, რაზე სევდიანობს

შერეულდა ორმოცი წელიწადი, რაც ჩვენი მწერალი ქალი საზოგადო სა-ზოგადო გამოვიდა სამოღვაწეო და აქამოდვე როგორც თავის მადლიანის-კალმით, ისე მთელისთვის ძალ-ღონით მხარა-და-მხარა მისდევს ყოველ ჩვენს საზოგადო საქმეს.

ორმოცი წელიწადი, — ეს მწერლი-სათვის, რომელსაც კი ღვთიურ ცე-ცხლით ანთებია სული, ისეთი დიდი დროა, ისე მძიმე გონებით მშრო-მლისათვის, რომ მხოლოდ იმეითა-ჩვეულს შეუძლიან პირნათლად მო-მკითხოს ამ ხანამდე თავისი მძი-მე ტვირთი ისე, რომ ან დანიშ-ნულს გასა არ ასცდეს, ან ქვეშ არ მოჰყვეს მძიმე ტვირთი ადამიანთა მო-მკითხვისად, რომელიც პირნათლად ას-რულებს თავის დანიშნულებას, რო-მელსაც უტყუარად შეუძნია თავისი მოწოდება, გულგრილად ვერ იქნება გარემოებებში პირობებში; იგი სხვებთან საზოგადო ცხოვრებით, მისი გულის ხმა მუდამ ბანს აძლევს ქვეყნის მაჯის ცემას და, სულ რა-თიან, გადააქვს თუ არა ქალაქს ეს, იგი მაინც ერთგვარად გრძნობს სა-ზოგადო ცხოვრებას.

რამდენადც გარემოება ხელს უშ-ლის მწერალს, რომ მან თავისი გუ-ლის ნაღები სხვას გაუზიაროს, იმე-ნად დიდი მისი სულიერი ტანჯვა; რამდენადც უფრო დუბჭირა გარე-მორტყმული ცხოვრება საზოგადო თუ კერძო, იმდენად უფრო მწვავეა გულის ტკივილი მწერლისა. და რა-ზემ ჩვენგანს შეუძლიან სიტყვას, რომ ქართველ მწერლის ხედილი სამწერლო ასპარეზზე ყოველის მხრით გაუფრთხ-ველით არ იყოს მოკული? ქართველი მწერალი უმეტეს შემთხვევაში ან სა-სტიკო სიღარიბეს განიცდის, ან თუ როგორმე საზოგადო მოიპოვა, — გვიღარ-ისრულებს თავის წადილს, უარს ეუ-ბნება თავის სულიერს მოთხოვნილე-ბას და სიღმის იქ, და მაშინ, საკა და როცა მთელი მისი არსებობა მოკრე-ბულ ზღვის ერთს განუწყვეტელ ზვირთა ბორცვს წარმოადგენს. საე-ლალოა ხედილი ქართველ მწერლისა! ბოდიშ ვიხდით მკითხველთან, თუ წინასიტყვაობა გაგვიგონებდა. ეს, მე-ათხედით არ არის იმისა, რის თქმაც შეიძლება ამ საგნზე, მაგრამ ეს სხვა დროსთვის იყო.

ქართველი საზოგადოება, ქართუ-ლის მკითხველი საქართველო კარგად იცნობს ე. წ. გაბაშვილს. არ არის არც ერთი დარგი სიტყვა-კაზმულ მწერ-ლობისა, საყმაწვილოა იგი თუ სხვა, სადაც ე. წ. გაბაშვილის თავისი წიკ-რი არ შეგუანოს; არ არის არც ერთი ქართული საქმე, სადაც კი ქალს

შენი პატარა გული და მე აი ამ ხე-ლებით დაეხარაზა შენს სევდას... ჯერ კიდევ ღონიერი ხელები მაქვს, ვერა...

მამა ეგნატეს თმა შეინძრა.

— მითხარ!

ქედელს ჩააშურდა და ხელები წინ გაწვდინა.

— მითხარ!

ოთხში სიჩუმე იდგა. შორიდან მატარებლის დაწყვეტილი სტევენა-დ-ნანს ისმოდა.

მამა ეგნატემ დაქვეითი თვალე-ბი ირგვლივ ისე შემოატრიალა, თი-თქოს იმის წინ დამახინჯებული, სა-შინელი მოჩვენება გამოჩნდაო. მღვდელი ნელ-ნელა წამოდგა. ხე-ლები, გაფრთხულ, დაქიმულ თი-თებით, თავთან მოიტანა, კარების-კენ დაიწია და ნაწყვეტ-ნაწყვეტად წაიჩურჩულა:

— მოხარა! მითხარ!..

პასუხად მხოლოდ სიჩუმე იყო.

IV

მეორე დღეს ადრეულ და მარ-ტა-ხელა სადილის შემდეგ მამა ეგ-ნატეს სასაფლაოზე წავიდა. ვერას-სიკვდილის შემდეგ პირველი იყო სასაფლაოზე წასვლა. არავინა სჩან-და და ისეთი სიწყნარე იყო, თით-ქოს ეს ცხელი დღე განათებული და-მეო. მღვდელი წელში გასწორდა. ირგვლივ უქმებდა იქიანებოდა და ფიჭობოდა, რომ იგი ისეთივეა, რო-გორიც წინად იყო. ვერც მუხლე-ბის საშინელ სისუსტესა ჰგრძნობდა და ვერც იმას, რომ წვერი მაღალ-დასთვლიდა, თითქო გულს-ქვეა ყინ-ვა მოჰხვდათო. სასაფლაოზე გა-პატარა აღმართი, ან სწორად და გრძელ-ქუჩაზე მიდიდა. ქუჩის ბოლოში სასაფლაოს ქისკრის თეთრი თაღი მისწინადა. ეს თაღი მუდამ გაღებულ და პრადას ძლიერად შემოსილ პირსა-ჰგავდა.

რაიმე უფლება აქვს მოღვაწეობისა, რომ ეკატერინე გაბაშვილის მხურვა-ლემ მონაწილეობა არ მიეღოს. და ამ ადამიანის ორმოცი წლის მოღვაწეო-ბას უშინაწილოდ ვერ ჩაატარებს ქარ-თველობა. თუ კი მთელს ქვეყნებშია-ზე წესად დასდეს, რომ ღირსეულ ადამი-ანის მოღვაწეობა, ღირსეულად აღი-ნიშნოს ხოლმე, ჩვენც უფლებად გვაქვს ხმა აღვიმალოთ, რომ ქართველ ქალთა შორის ერთი საპატიო ადგი-ლი ეკ. გაბაშვილს ეკუთვნის და იმი-თი ორმოცი წლის მოღვაწეობის აღ-ნიშვნა ფრიალ და ფრიალ საქარაა. ჩვენ ნების ვაძლევი ჩვენს თავს შე-ვევითხით წერა-კითხვის საზოგადო-ებას, სიტყვა-კაზმულ მწერლობის სა-ზოგადოებას და ყველა ჩვენებურ-კულტურულ დაწესებულებას — მოაზ-რინეს თუ არა საერთო თათბირი ამ საგნის შესახებ და გამოარკვევს თუ არა როდის და რით აღინიშნოს ეს დღე?

ქართული საისტო-რიო მწერლობა

ოთხშაბათს, 13 იანვარს, დაიწყო პროფესორ ივ. ჯავახიშვილის ლექ-ციები ქართული საისტორიო მწერ-ლობა და საზოგადოებრივის აზრის განცხადება V—XVIII საუკ. გან-მავლობაში.

ის წყაროები და საბუთები, რომე-ლიც ხელთა გვაქვს, — დაიწყო ახალ-გაზრდა მეცნიერმა; ახვარად გვიხა-ტავენ ქართულ საისტორიო მწერ-ლობას: უძველესი ხანაში იგი შეს-ცდებოდა მარცვლითა და წმიდანთა ცხოვრების აღწერისაგან. შესაძლოა შემდეგში აღმოჩნდეს წარმართობის დროინდელი ქართული საისტორიო მწერლობაც, მაგრამ ის რაც დღეს ხელთა გვაქვს საისტორიო მწერლო-ბა — საეროც და სამოქალაქოც კი წარმოიშვა წმიდანთა და მარცვლით (მოწამეთა) ცხოვრებიდან. ეს ცხად-და სწავს თუდაც იმ ტერმინიდან, „ცხოვრება“, რომელიც ქართულ სა-ისტორიო მწერლობაში ბერძნულ-სიტყვა — „ისტორია“ — უდრის მავ. „ქართლის ცხოვრება“, „აფხაზთა ცხოვრება“, „სომხთა ცხოვრება“, „ბაგრატიონთა ცხოვრება“ და სხვ. მარცვლითა ცხოვრებანი დაწერილია ან ქადაგების სახით ამა თუ იმ მარ-ცვლის წლის წირვის წარმართებულ-ლად, ანა და ეპისტოლეს სახით. მარ-ცვლითა და წმიდანთა ამაგარი უძვე-ლესი ცხოვრებანი შემდეგ დროში გადაკეთეს. გადაკეთება გამოიწვია იმან, რომ ახალი დროის ეკლეს-იარტობის მიმართულებისა და გემოვნების არ შეესაბამებოდა ამ

ვერას საფლავი სასაფლაოს სიღ-რემში იყო. იქ, სადაც კვირით და-ფენილი ბილიკები თავდებოდა. მამა ეგნატეს ყველასაგან დაიწყებულ, ყველასაგან თავ მიხედვლად მწვა-ნი ირცეებს უნა ზოლად გავდებულ ბილიკებზე დიდას მოუხდა სიარუ-ლი. ზოგან ჰხდებოდა სიბერისაგან გამწვანებული, გაბრუნებული ძეგ-ლები. ხდებოდა აგრეთვე დამტე-რული მოაჯირები და მიწაში ჩაფ-ლული, დიდრონი, მძიმე ქვები, რომელნიც დედა-მისწას რაღაცა პირ-ქუმზე, დაბერებულ სიბრზით აწვე-ბოდნენ. ერთ ამისთანა ქვის გვერ-დით ვერას საფლავი იყო. ეს საფლავი გაკეთილებულ მოლით იყო დაფე-ნილი, მაგრამ გარშემო ყველაფერი მწვანე იყო. ცირცული ნაკერჩხალს გადაჰხვოდა, ხოლო თხილის ბუჩქს თავისი განივად გაშლილ მოქნილ და ხანლიან შრიანა ფოთლებით შემოსილი ტოტები საფლავზე გა-დაფარებინა.

მამა ეგნატე საფლავზე ჩამოჯდა, ამოისუნთქა და უღრუბლო, უღაბნო ცას, სადაც მზის გახურებული დისკო ეკიდა, თვლით მოაჯო. მხოლოდ ესეა შემთხვევა ის დუმილი, რომელიც სასაფლაოზეა ხოლმე მაშინ, რო-დესაც არც ქარი ჰქრის და არც ჩა-მოცინული, მკედარი ფოთოლი შრიანებს. მამა ეგნატეს ხელ-ახლა გაუბრძნა თავში იმ აზრმა, რომ ეს დუმილი კი არა — სიჩუმეა. ეს სიჩუ-მე სასაფლაოს აგურის კედლამდის მიდიდა, ზედ მძიმედ გადაუდებოდა და ქალაქსა ჰფარებდა. სიჩუმის ბო-ლო იქ არის — ნაცრის ფერს, ჯიუტ და პირდაპირ მაქცერალ თვლებში.

მამა ეგნატემ გაიკეთებული მხრები შეიშვეშნა და თვალები შორს ვე-რას საფლავზე, დაუშვა, დიდხანს დასცქერდა ქართი გარშემოტყ-

ნაწარმოებთა ზოგიერთი ადგილები. უმეტეს შემთხვევაში ამ გადაკეთების დროს ისტორიულ ცნობებს ყურა-დებდას არ აქცევდნენ და მერე მნი-შვნელობას უფრო აღსამარებლობით მიმართულებას აძლევდნენ და სას-წაულო მოქმედების აღწერილობით ავსებდნენ ხოლმე. ამის გამო ამ გვარ გადაკეთებულ ცხოვრებთა მე-ტად ნაკლები ფასი აქვთ, როგორც წყაროს ისტორიისა. ქართულ მწერ-ლობაშიაც იყო ამაგარი მიმართუ-ლება გაბატონებული და ამის გამო უძველეს დროიდან ჩვენ მხოლოდ სამი ნაწარმოები-და შეგვრჩა, რომლი-სთვისაც შემდეგ დროის რედაქტო-რების ხელი არ უხმიათ და თავის ტენდენციის მიხედვით არ დაუმხინ-ჯებიათ. ესენი არიან: 1. „წმ. შუშა-ნიკის წამება“ — მესუთე საუკუნის ნა-წარმოები თანამედროვეს მიერ აღწე-რილი. იშვიათად მოიძებნება ასეთი ცნობებით აღსავსე და ისტორიისა-თვის ძვირფასი საბუთი. აღწერი-ლობა ეკუთვნის შუშანიკის მო-ძღვარს ხუცესს იაკობს; 2. „ესტა-ტე მესეთელის მარტილობა“ — მევი-ნე საუკუნის ნაწარმოები. (რკივე ანხულება დაბეჭდილია, თუმცა დი-დის დეფექტებით, საბინისა, საქართვე-ლოს საშობახში) 3. „სხვათა მძათე-კოლალითა ცხოვრება“, სამწუხაროდ დაკარგული (გამოცემულია პროფ. ნ. მარბის მიერ „ТЕК. И ПОС.“) გადაკე-თებულ ნაწარმოებთან უფრო სა-ყურადღებოა, ათიკმეტ ასურელ მამა-თა ცხოვრება“, რომლის უძველეს დაუმხინჯებელ დღემშიაც უძველ-ესი მდიდარი ცნობები უნდა აღმო-ჩნდეს, თუ როდისმე ხელთ ჩავიგებოდა.

მერვე საუკუნის მწერალთაგან უნდა აღინიშნოს იოანე საბანის ძე, რომ-ლის კალამაც ეკუთვნის ამა თბი-ნელის მარტილობა. აბო, როგორც-ღვთის, ჩამომავლობით არაბი იყო, თავდაპირველად მაჰმადიანი, შემდეგ-ში ქართლის ერისთავს ნერსეს მიემ-ხრო, საქართველოში ჩამოვიდა და აქ მიიღო ქრისტიანობა, და თავის ახალ რწმენის სიმტკიცე აღებდა მარტი-ლობის გვირგვინით. იოანე იმდენ ყურადღებას არ აქცევს თვით აბოს პირად ცხოვრებას და მოღვაწეობას, რამდენადც აღნიშნავს იმ გარემოე-ბას, რომ აბო, არაბი, საქართველოში არაბთა ბატონობის დროს, უარყოფს მაჰმადიანობას, ქართულ ეკლესიის სარწმუნოების აღმასრულებელი ხდება და მოწამებობასაც იღებს ამ სარწმუ-ნოებისთვის. იოანეს ამ ამბის აღწე-რით სურს დაარწმუნოს თანამედროვე ქართველი საზოგადოება, რომ აბოს მარტილობა შედეგია ქართულ ეკ-ლესიის ძლიერებისა და რომ ამ ეკ-

მულ, განიერ მინდორზე მოგდგეილ ბაღაბის გაყვითლებულ მოკლე ღე-როს, რომელიც უცხო ნიადაგს ჯერ ვერ შეჰზორცებოდა. მამა ეგნატეს ვერ წარმოედგინა, რომ იქ, ამ ბა-ღაბის ქვეშ, ორი ადლის სიღრმეზე ვერა წევს. ამ სახელობის სულში შფოთი და საკვირველი მოუხვენ-რობა შეჰქონდა. აქ, ახლოს იყო ვიზედაც ფიქრს მამა ეგნატე ისე მიეგვია, როგორც დაუსრულებლო-ბას შავ სირმეში სამუდამოდ გაქ-რილხე... ძნელი გასაგები იყო, რომ ის აღარ არის და აღარც იქნება როდისმე. მამა ეგნატეს ისე ეჩვენე-ბოდა, თითქოს საკმაო იყო ეთქვა ერთი რაღაც სიტყვა, რომელსაც იგი თავის ტუტებზე ჰგრძნობდა, ან რაღაცა მოძრაობა ექნა, რომ ვერა სამაჩიდან აღდგარყო და ისეთივე მაღალი და ღამის სჩვენებოდა, როგორც წინად იყო.

მამა ეგნატემ განიერ კალთებიანი შლიაპა მოიხადა, ტალღების მსგავსი თმები გაისწორა და ჩურჩულით წა-მოიხადა:

— ვერა! შეიძლება, მისი ხმა უცხო ვინმეს გაგონა. იგი საფლავ-ზე შედგა და სასაფლაოს გადაჰხე-და. არავინ იყო მღვდელმა ეხლა ხმა მალა წაილაპარაკა:

— ვერა! ეს ხმა ხმელი, ბებერი და ბრძა-ნებული იყო. გასაკვირველი იყო, რომ ასეთის ძალით წართმობთქული ბრძანება უზასუხოდ რჩებოდა.

— ვერა! მალა და ჯიუტად იძახდა ხმა და როდესაც იგი ჰქრებოდა, მამა ეგ-ნატეს ერთი წუთით ისე ეჩვენებო-და, თითქოს იქ, ქვეშა გამოურ-კვეცილი პასუხი წყარალებსო. მამა ეგნატემ ერთი კიდევ მიხედ-მოი-

ლესის ისეთივე ღირსება აქვს, რო-გორიც საბეჭდოების ეკლესიას, იო-ანე ამტკიცებს, რომ ქართველები მოგვლენ არიან ამერიკიდან თავთან-წმადენს. და მარტილთ უფრო მე-ტად თავნების-ცემით მოექცნენ, ვილ-რე წინად. წინად, როგორც ტყუბა, ბერძენთა წმიდანებს უფრო მეტი პა-ტივი ჰქონდათ ქართველების თავში, როგორც ეს ხშირად ხდებდა რომელ-მე ერის ცხოვრებაში, მას უცხო უფ-რო მოსწონდა და უფრო პატივით ეზ-ყრობა, ვიდრე თავის, მარტო იმი-ტომ, რომ იგი უცხოა. ამ მიმართუ-ლების წინამდებე ამხედრებული იო-ანე საბანისძე. ერთის სიტყვით, იოანე საბანისძე საქართველოში ეროვნულის მიმართულების განმტკიცების მქადა-გებელი იყო.

აბო ტფილელის, როგორც უცხო სარწმუნოების და ჩამომავლობის კა-ცის, მარტილობა არა ყოფილა იშ-ვიათი იმ დროინდელ საქართველოში. ესტატე მესეთელი სპარსელი იყო, რაჟდენიც — სპარსელი. მაგრამ ის, რაც უბრალო მწერლებმა ვერ შესძლეს; შესძლეს განსაკუთრებული ნიჭით მო-მადლებულმა იოანე საბანისძემ და იმ დროინდელ პოლიტიკურ და სარ-წმუნოებრივ ვითარების დასურათებით და გათვალისწინებით, ცხოვრების ეკ-ლესი მოვლენაში საზოგადოებრივ მნი-შვნელობით აღსავსე გარემოებაზე მი-უთითა თავის თანამედროვეებს.

მერვე და მეცხრე საუკუნეებში აღ-მოჩნდა და საქართველოშიაც საბანის-ტრო მოძრაობა. წინად მეუდაზნოება იყო გაგრცულებული, როდესაც თვი-თელი ბერი განმარტობით სცხო-ვობდა. სამონასტრო წეს-წყობილე-ბის დამაარსებლად საქართველოში უნ-და ჩაითვალოს გრაგოლ ხანძთელი. ამ სამონასტრო წეს-წყობილების დაარ-სების და მომართების და ეკლესი-ების აღმამწმინდოებით სურვილით გა-ტაცებული იყო იმ დროს მთელი ქარ-თველი ერი როდენბა განუწყველად. ამ მოძრაობას და მონასტრების დაა-რსებას დიდი პოლიტიკური, ეროვ-ნული და განმანათლებელი მნიშვნე-ლობა ჰქონდა.

განსაკუთრებით ტაო-კლარჯეთის და სამცხეში, სადაც წინანდელი მოსა-ხლოება ამოწყვეტილი იქნა სპარსთა და ბიზანტიელთა ბრძოლის მიხედით და ახლად აშენებულმა მონასტრებმა მიიზიდეს ქართლიდან ხალხი და ამ გვარად ქართველმა ხელმწიფედ დაისაკუთრეს ეს მხარე. გრიგოლ ხანძთელის და სერაპიონ ზარზმელის ცხოვრებაში დაწერილობით არის აღ-წერილი ეს მოძრაობა და თანდათ-ნობითი ზრდა მონასტრებისა და ეკლესიების აღშენებისა. გრიგოლ

ხედა, ყურიდან თმა გადწიდა და მა-გარ, მჩხვლეტავ მოლას ყური და-ალო.

— ვერა! მითხარ!..

მამა ეგნატემ თავისდა გასაოც-რად იგრძნო, რომ იმის ყურში რა-ღაც სამარისებურად ცივი შედიოდა და ტერის უყენავდა, იგრძნო, რომ ვერა ისევ იმ გრძელის სიჩუმით ლაპარაკობდა, ეს სიჩუმე უფრო საშინელი და უფრო მძლავრი ხდე-ბოდა. როდესაც მამა ეგნატე მიწი-დან გათვითრეულ თავს ასწევდა ხოლმე, ისე ეჩვენებოდა, თითქოს ამ დამყურებულ სიჩუმის მეოხებით მთელი ჰაერი თრთის და კანკა-ლებსო, თითქოს ამ საშინელ ზღვა-ზე ქარიშხალი სდგასო. სიჩუმე ახრ-ჩობდა, ყინულ ტალღებად გადადი-ოდა იმის თავზე და თმას უწიავე-და. სიჩუმე იმის მკენსავე გულს ეხეთქებოდა, ზედ ენახებოდა. მღვდ-ლი ავანკალდა, აქეთ-იქით იკვირე-ბოდა, თან ნელა დგებოდა და დიდ-ხანს სცილობდა წელში გასწორე-ბას. უნდოდა თავის მართმორავრე ტანისთვის ამაყი შეხედულება მიე-ცა. მოახერხა კიდევ ეს. განზრახ-ნელა გაიბერტა მუხლის თავები, ქუდი დაიხურა, საფლავს სამჯერ პირჯვარი გადასწერა და მძიმე, თა-ნაბარ ნაბიჯით წავიდა. მაგრამ ნა-ცნობი სასაფლაო ვეღარ იცნო და გზა დაჰკარგა.

— ვა ამერიკა! — ჩაიკინა მამა ეგ-ნატემ და იქ გაჩერდა, სადაც ბი-ლოკი იყოფებოდა. მხოლოდ ერთ წმის შეგრდა, მეოცე-კი მარცხნივ შეუხვია, იმიტომ რომ დგომა და ცილა არ შეიძლებოდა: სიჩუმე ერე-კებოდა, რომელიც მწვანე საფლა-ვებიდან დგებოდა და სიჩუმით სუნთქავდნენ პირქუში ჯვრები... მამა ეგნატემ თან დ-თან ფეხს აუწქარა. გარკვენიებული იგი ეკ-თისა და იმავე ბილიკზე დაბრუნ-და, საფლავებს ზედ ახტებოდა, მოაჯი-რებს აწყდებოდა, მაგარ და მჩხლე-ტავ გვირგვინებს ებლაუებდა. იმის თავში მხოლოდ ერთი აზრია დაა-

ხანძთელის ცხოვრება დაწერილია იმის სიკვდილის შემდეგ. იმ დროს, როდესაც საუკეთესო მისი თანამე-ღარი მოღვაწე იყო გარდაცვალე-ბული იყვნენ და ავტორის შიში და-ვებადა, იგი თუ გრიგოლ ხანძთელის ნათესავი მოღვაწეობდა და მისი ქალაქშია მოსული. უფრო მეტი დაიწყო. გრიგოლ ხანძთელის ცხო-ვრება მარტო ამ შემთხვევაში ცარი-სტოებისა, თანდასაქალაქისა და მო-ღვაწეობის აღწერა კი არ შეიცავს. იგი მთელ სამცხე-კლარჯეთის იმ დროინდელ სამონასტრო მოღვაწეთა და მოღვაწეობის ისტორიაა. გრიგოლ ხანძთელის ცხოვრებაში აუარგველი ძვირფასი და სრულებით სანდო ცნო-ბაა შეკრებილი, ამიტომ ეს ნაწარმო-ები საუკეთესო საისტორიო წყაროდ უნდა ჩაითვალოს. მშვენიერის, მომ-ხიბლავის და პოეტურის ენითაა და-წერილი და ძველ ქართულ მწერლო-ბის საუკეთესო ნიმუშია. (ეს ცხოვ-რება უკვე დაბეჭდილია პროფ. შარ-რის ძეგარ, რომელმაც იგი აღმოაჩინა ერუსალიმის ჯვარის მონასტრის წიგნთ-საცავში და ამ ახლო ხანში გა-მოცა).

სერაპიონ ზარზმელის ცხოვრებაც შესანიშნავია, მაგრამ ბევრად უფრო მდიდარი ღირსებისაა გრიგოლ ხანძთე-ლის ცხოვრებაზე. ჯერ ერთი იმიტომ, რომ გამომეტყვლოს ბან ჯანაშვილს (იხ. მისი წიგნი, „საქართველოს მწერ-ლობა“, წ. 2) ვერ შეუშნევია, რომ ეს ნამდვილი თავდაპირველი სერა-ფიონის ცხოვრება კი არ არის; არა-მედ ამ ცხოვრებიდან ხელმწიფედ გა-დაკეთებული ნაწარმოებია. არც თა-რისი სწავს, როდის უნდა იყოს და-წერილი და გადაკეთებული ეს ცხო-ვრება. ამის და მიუხედავად, ამ თხზუ-ლებებში მაინც ბევრი საყურადღებო ცნობა მოიპოვება და ჩვენის ისტორი-ისათვის ძვირ საბუთად უნდა ჩაითვა-ლოს. სამწუხაროდ, ბან ჯანაშვილს ხელნაწერის გრამატიკული და მართლ-წერის შეცდომები სამაგალითო ენის ნიმუშად მიუღია და თავის გამოცე-მით დაუკანონებია. ამ შიშივ სერაფი-ონ ზარზმელის ცხოვრებას ჯერ კი-დედ აღდგენა ესაქირებია.

(შემდეგი იქნება)

ახალი აზგაპი

ბ ვ ი ლ ი ს ი

— საქართველოს ექსარხისი დეპუტა. როგორც საქართველოს ექსარხისი კანცელარია გვაცუ-ნა ნიგებს, ექსარხისისაგან 14 იანვარს შემდეგი დეპუტა მოსულა: „ვათხოვთ გადასცეი ყველას, რომ გულწრფე-

ჩა: ჩქარა გასულიყო იქიდან. აქეთ-იქით ფართხალებდა და ბოლოს, არა ჩვეულებრივად გაფრთხილბულ ანაფორით და შავში გაშლილ თმე-ბით იგი უზმოდ გაიქცა. ის ველუ-რი, მტოზარე და ხელებ გაშლილი ფიგურა რომ ვისმეს

ვინკისკა დ'ტსკა ჟურნალა „ДЖЕДЖИЛИ“
მეგლი ან. თუმანაშვილი-წერეთლისა.